

M.I. Formačný materiál (február)

Úmysel modlitby na mesiac február

Aby sme sa stávali kresťanmi, pre ktorých je pokora a poslušnosť životným štýlom.

Biblický text: Ef 4,1-3

Preto vás prosím ja, väzeň v Pánovi, aby ste žili dôstojne podľa povolania, ktorého sa vám dostalo, so všetkou pokorou, miernosťou a zhovievavosťou. Znášajte sa navzájom v láske a usilujte sa zachovať jednotu ducha vo zväzku pokoja.

Cirkevné učenie:

Pápež František, časť homílie pri sv. omši v Dome sv. Marty, 8. apríla 2013

Pokora, to je zlaté pravidlo. Robiť pokroky, to pre kresťana znamená ponížovať sa. To cestou pokory, ktorú si vybral sám Boh, prichádza láska i láska bližneho. Pokorný Boh sa ponízuje: prichádza medzi nás a ponízuje sa. Vo chvíli zvestovania sa ponízuje i Mária: nerozumie dobre, ale je slobodná: rozumie iba tomu najpodstatnejšiemu. Hovorí iba: „Áno!“. Mária je pokorná: „Nech sa stane Božia vôľa!“. Zveruje svoju dušu Božej vôli. Jozef, jej snúbenec – ešte nemali svadbu – sa tiež ponízuje a berie na svoje plecia ohromnú zodpovednosť. Aj on vraví anjelovi, ktorý mu v sne povedal pravdu: „Áno!“. Máriin a Jozefov štýl poukazuje na to, že všetka Božia láska prichádza k nám cestou pokory. Pokora neznamena, že máme chodiť po ulici so sklopenými očami, nie. Pokorou je to, čomu nás učí Boh, čomu nás učí Mária a čomu nás učí Jozef. Pokora je postojom Ježiša, ktorý umiera na kríži. Toto je zlaté pravidlo kresťana: pokroky, rozvíjanie sa, ponížovanie sa. Inou cestou sa ísť nedá. Ak sa neponížujem, ak sa ty neponížuješ, nie si kresťanom. Prečo sa však musím ponížiť? Aby som dovolil celej jeho láske prísť tou cestou, ktorá je jediná cesta ním vybraná. On si žiadnu inú nevybral. A táto cesta sa končí na kríž, a potom v triumfe zmŕtvychvstania. Triumf kresťanov prichádza cestou poníženia.

Zo spisov sv. Maximiliána

Časť prednášky pátra Maximiliána Kolbeho s názvom: Zvláštne miesto pôsobenia: vydavateľstvo – to je dielo Božej prozreteľnosti postavené na základe chudoby, poslušnosti a pokory.

Keď sa pozrieme dozadu, jasne porozumieme Božej prozreteľnosti, ktorá nad nami bdie. Bez Božej vôle nemôže človek nič vykonať. Nech by činil čokoľvek, všetko sa stane nekonečnou hlúposťou svedčiacou o márnosti ľudskej bytosti. Čnosť pokory zohráva v živote človeka veľkú úlohu a bez nej sa každý stáva len mŕtvym nástrojom sebalásky. Pokora ho čoraz viac dvíha k výšinám, ktoré mu Boh predznačil vo svojich predvečných rozhodnutiach. Pokorou víťazíme nad všetkými pokušeniami, ktoré sa objavujú dennodenne aj pri tých najmenších úkonoch; keď

sa nám na každom kroku darí, objavuje sa často znenazdania pyšná myšlienka plná sebalásky, túžiacia za pochvalami; vtedy, ak sme naozaj naučení pokore, prekonáme takéto nedobré myšlienky; ak nám je ale pokora cudzia, ľahko podliehame pokušeniam a ponárame sa čoraz viac do hĺbín našich pádov a pod ich vplyvom sa čoraz viac vzdľujeme od správnych ciest. Pokora je ideálom. Mimo nej v Božích očiach všetko umiera. [...] Bez Božej Matky nedokážeme urobiť nič. Ak niečo konáme, tak jedine ako nástroje v rukách Nepoškvrnenej. Nepoškvrnená i bez nás spasí celý svet. A ak nás použije k obráteniu nejakého človeka, je to dôkaz jej milosti voči nám.

Objasnenie textov

Pokora, to je slovo, ktoré je dnes rovnako nemoderné, ako aj nepochopené... Ak sme ju dosiaľ vnímali len ako „ponížovanie sa“, musíme pochopiť, že pokora znamená aj „vidieť veci v ich pravdivosti“. Treba si uvedomiť, že pokora hasne vo chvíli, keď si ju začíname uvedomovať. Viditeľným znakom jej prítomnosti v človeku je poslušnosť. V Regule sv. Benedikta čítame: „Najvyšším stupňom pokory je bezodkladná poslušnosť.“

Úvaha

Povolanie kresťana, ktorým je láska nasmerovaná k Bohu a k človeku, nemôže existovať bez pokory. Veď iba ak vidíme veci vo svetle Božieho poznania, môžeme spoznať pravdu o sebe samých. Vďaka vedomiu toho, čo je v nás dobré a krásne, ako aj toho, čo je slabé a ťažké, môžeme zaujať postoj poníženia sa pred druhým – najst' primeraný spôsob, ako s ním vstúpiť do vzťahu. Paradoxne, práve poníženie sa zaisťuje človeku rozvoj a rast. Úplné spoľahnutie sa na Boha – tak ako to vidíme u Márie a Jozefa – je príležitosťou odkryť podstatu života, povolania, svätosti... Aby sme vykročili na takúto cestu a osvojili si takýto životný štýl, potrebujeme čnosť poslušnosti voči tomu, ktorý sa sám stal najpokornejším zo všetkých ľudí a úplne sa ponížil. Boh nám v Ježišovi ukazuje, že láska prichádza na svet cestou pokory a poslušnosti. Pokora je nevyhnutná, ak chceme byť poslušní – nie je ľahké kráčať do neznáma, súhlasiť s niečím, čo sa z ľudského pohľadu zdá byť šialené... Nie je ale väčším šialenstvom, ak odvrávame Bohu? Štýl života, v ktorom si s pokorou a vedome vyberám byť malým, mi dovoľuje s dôverou sa vložiť do rúk Otca. Presne takto to v pokore a poslušnosti urobil sám Ježiš.